

Alicja Szymczakowa

Krąg rodzinny Jana Sumnika z Nabroża

Streszczenie

Autorka artykułu podejmuje próbę poszerzenia wiadomości o Janie Sumniku z Nabroża, identyfikowanym z Janem Sumikiem, uczestnikiem bitwy pod Grunwaldem. Na wstępie ustala, jak brzmiał przydomek Jana z Nabroża i przychyła się do wersji najczęściej występującej w źródłach współczesnych: Sumnik. Nie udaje się jej natomiast ustalić przynależności rodowej Jana, wiadomo jedynie, że był właścicielem Nabroża i Miętkiego w ziemi bełskiej oraz Uszczyzna pod Piotrkowem.

Dnia 15 listopada 1411 roku Jan alias Sząpnik wraz z małżonką Agnieszką uposażyli kościół parafialny we wsi swej Nabroż k. Hrubieszowa w ziemi bełskiej¹. A. Swieżawski przedstawiając erekcję i dzieje parafii w Nabrożu w XV wieku zidentyfikował go ze wspomnianym przez Jana Długosza Janem Sumikiem z Nabroża, uczestnikiem bitwy pod Grunwaldem².

Podejmując się zadania poszerzenia wiadomości o bohaterze grunwaldzkim zacząć trzeba od ustalenia lekcji używanego przezeń przydomku. Wersja Sząpnik lub Sąpnik znana jest jedynie z dokumentu erekcyjnego. Nie zachował się jednakże jego oryginał, a udostępniona badaczom kopia pochodzi z oblaty w księgach ziemskich bełskich z dnia 9 I 1596 roku. Można więc liczyć się z błędnym odczytem. Przydomek Jana w księgach sądowych sieradzkich, współczesnych mu i zachowanych w oryginale, jest pisany dwojako: Sumpnik³ albo Summik⁴. Ta lekcja występuje także w *Historiae Polonicae...* Jana Długosza w edycji Ignacego Żegoty Pauli: "Joannes Sumik de Nabrzosz de domo ..." ⁵. W przypisie edytor powołał się na świadectwo innych jeszcze rękopisów Długoszowych.

¹ *Zbiór dokumentów małopolskich*, cz.V, wyd. I. Sułkowska-Kuraś, S. Kuraś, Wrocław-Warszawa-Kraków 1970, nr 1240.

² A. Swieżawski, *Erekcja parafii w Nabrożu i jej losy w XV wieku*, "Nasza Przeszłość", t. LXIII, 1985, s. 102.

³ Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie (dalej AGAD), *Księgi ziemskie sieradzkie* (dalej ZS), ks. 6, k. 69, 110.

⁴ AGAD, ZS, ks. 5, k. 70, 139.

⁵ J. Długosz, *Historiae Polonicae libri XII*, t.IV, *Opera omnia*, t. XIII, Kraków 1877, s. 38.

Kodeks Scypiona zwany też rękopisem Stanisława Kostki z końca XVI w., sytuowany blisko tekstu autografu, należący do tzw. redakcji dworskiej, przypisuje Janowi przydomek Suminik, zaś *Kodeks Rozrażewskiego*, pochodzący z tego samego okresu, zaliczany do tzw. tradycji humanistycznej, wywodzącej się z prototypu stworzonego w połowie XVI wieku, nadaje mu przydomek Sunimk⁶. Widać wyraźnie, że te niewielkie różnice w odczytach wynikają z odmiennego umiejscowienia litery i w wyrazie. Tymczasem najnowsza edycja *Roczników* Jana Długosza w opublikowanym wcześniej tłumaczeniu polskim ujawnia jeszcze inną wersję przydomku: Sarunik. Podstawą wydania jest – tak samo jak u Żegoty Pauli – rękopis świętokrzyski, przepisany z autografu Długosza na początku XVI w. W ocenie współczesnych edytorów późniejsze rękopisy są małej wartości.

Negatywna opinia dotyczy zwłaszcza kodeksu Scypiona, który "roi się od licznych błędów w nazwach miejscowości i imionach osobowych"⁷.

Decydującą rolę w rozstrzygnięciu tej kwestii przypisać należy współczesnym świadectwom. W dwóch niezależnych źródłach, księgach sądowych sieradzkich i zakroczymskich, występuje pisownia Sumnik, Sumpnyk, Summik. Ponieważ najczęściej pojawiającą się wersją jest zapis Sumnik, tę właśnie przyjmujemy jako graficzne wyrażenie brzmienia przydomku Jana, którego znaczenie musiało być dla współczesnych oczywiste⁸.

O losach Jana Sumnika przed Grunwaldem wspomina jedynie Długosz. Według niego Sumnik przez 16 lat pozostawał w służbie sułtana tureckiego i pełnił nawet jakieś funkcje dowódcze. Jest to informacja dość zaskakująca. Znanych jest bowiem przynajmniej kilku rycerzy, którzy walczyli po stronie przeciwnej. Na wezwanie do krucjaty antytureckiej odpowiedział m.in. rycerz z ziemi sieradzkiej, Świętosław z Zawady h. Łada, któremu udało się szczęśliwie uniknąć pogromu pod Nikopolis we wrześniu 1396 roku. Wiadomo, że Turcy oszczędzili wówczas ludzi młodych, którzy nie ukończyli jeszcze 20 lat, skazując ich na przymusowe roboty⁹. Nie wydaje się, by tą drogą doszedł Jan Sumnik owych zaszczytów, o których wspomina Długosz. Trudna byłaby także do utrzymania liczba 16 lat służby. Zwrócić więc wypada uwagę na inne okoliczności, które mogły pchnąć Jana w tamte strony. W literaturze historycznej pojawiła się hipoteza, że w 1394 roku Władysław Jagiełło próbował za pośrednictwem hospodara wołoskiego Mirczy porozumieć się z sułtanem tureckim Bajazytem I Błyskawicą dla znalezienia tam przeciwwagi

---

⁶ P. Dymmel, *Tradycja rękopiśmienna "Roczników" Jana Długosza. Studium analityczne ksiąg X-XII*, Warszawa 1992, s. 30-32, 49-52.

⁷ W. Semkowicz-Zarembina, *Przedmowa* [w:] *Jana Długosza Roczniki czyli Kroniki sławnego Królestwa Polskiego, księga dziesiąta i księga jedenasta, 1406-1412*, pod red. J. Garbacika, K. Pieradzkiej, Warszawa 1982, s. 8-9.

⁸ Nie podejmujemy się rozstrzygnąć, co oznacza przydomek Sumnik. *Słownik staropolski* (pod red. S. Urbańczyka, t. VIII, Wrocław-Warszawa-Kraków 1977, s. 506) wymienia: sumnice – poziomki, sumy – rodzaj skórzanego worka oraz sum – ryba.

⁹ B. Tuchman, *Odległe zwierciadło czyli rozlicznymi plagami nekane XIV stulecie*, Warszawa 1993, s. 533.

wpływów węgierskich¹⁰. Podejmując się służby u władcy tureckiego Jan nie byłby wyjątkiem wśród rycerstwa chrześcijańskiego. B. Tuchman wymieniła Jacques'a de Helly, rycerza francuskiego, na służbie Murada I (zm. 1389)¹¹.

W bitwie pod Grunwaldem Jan Sumnik przydzielony został do chorągwi gończej, dowodzonej przez Andrzeja Grochockiego (Brochockiego) h. Osoryja. Długosz wymienił go na pierwszym miejscu wśród 5 rycerzy postawionych na jej czele, a więc spełniających zaszczytną i zarazem odpowiedzialną funkcję przedchorągiewnych. Zadaniem chorągwi gończej było wszczynanie walki. Pełniła też zapewne rolę przedniej straży oraz przybocznej formacji królewskiej obok chorągwi nadwornej złożonej z dworzan. W pierwszej fazie bitwy współdziałała ona z wojskami Witolda¹². Udział w tej formacji wymagał dużego doświadczenia. W późniejszych przekazach – zawsze w księgach sieradzkich – Jan Sumnik występował z predykatem strenuus oznaczającym rycerza pasowanego. Okoliczności otrzymania pasa rycerskiego nie są znane. Wiadomo, że Władysław Jagiełło przed bitwą pod Grunwaldem pasował "1000 albo i więcej" rycerzy. Ta zbiorowa promocja nie była jedynym obzędem pasowania szlachty polskiej na rycerzy za tego króla. Jagiełło od początku swego panowania doceniał znaczenie tego ceremoniału i wykorzystywał go w polityce wewnętrznej¹³.

Przynależność rodowa Jana nie jest znana. Długosz przedstawiając go w składzie chorągwi gończej zostawił po słowach "de domo" wolne miejsce spodziewając się widocznie znaleźć na ten temat jeszcze wiadomości, nigdy jednak tekstu nie uzupełnił. Pewną wskazówką, gdzie dalej poszukiwać rodziny Jana jest wzmianka z 1422 r., w której Agnieszka, wówczas już wdowa po Sumniku, została pozwana przez Jana ze Strubin z ziemi zakroczymskiej¹⁴. Przedmiot sporu nie został określony, a i pozew więcej się nie powtórzył. Wspomniany właściciel Strubin wymieniony został kilkakrotnie w latach 1425-1430 w księdze ziemskiej zakroczymskiej i metryce mazowieckiej. Zestawienie tych wzmianek przynosi zaskakujące wyniki:

1425 – Johannes heres de Strobino dictus Sumpnyk, Johannes de Strobini dictus Sumnik,

1426 – Johannes heres de Strobini Sumnicowicz, Johannes de Strobini filiaster Sumniconis,

1427 – Johannes Sumnik,

1429 – Johannes alias Sumnyk,

1430 – Johannes dictus Sumnyk¹⁵.

¹⁰ J. Tyszkiewicz, *Tatarzy na Litwie i w Polsce. Studia z dziejów XIII-XVIII w.*, Warszawa 1989, s. 122.

¹¹ B. Tuchman, op. cit., s. 533.

¹² A. Nadolski, *Grunwald. Problemy wybrane*, Olsztyn 1990, s. 65-66, 159.

¹³ Ibidem, s. 155. A. Bogucki, "Strenuus" jako tytuł polskich rycerzy pasowanych (XIII-XV w.), "Przegląd Historyczny", t. LXXVII, 1986, s. 636, 641.

¹⁴ AGAD, ZS, ks. 7, k. 228.

¹⁵ *Metryka Księstwa Mazowieckiego z XV-XVI wieku*, t. II. Księga oznaczona nr 334 z lat 1429-1433, wyd. A. Włodarski, *Pomniki Prawa*, t. VI, Warszawa 1930, nr 53,

Procesujący się z Agnieszką Jan ze Strubin jest niewątpliwie tożsamy z Janem Sumnikiem ze Strubin. Używanie przez tegoż identycznego przydomku, jaki nosił jej zmarły mąż, potwierdza ich przynależność do jednej rodziny. Jan Sumnik II był najpewniej bratankiem grunwaldczyka, jak zdaje się wskazywać na to zapis z 1426 r. Nie ma możliwości sprawdzenia – ze względu na brak ksiąg zakroczymskich z początku XV w. – czy przydomek ten był używany przez obydwu Janów, stryja i bratanka, jednocześnie, czy też zróśli się on z Janem II dopiero po śmierci Jana I. Znane z Sieradzkiego przypadki dziedziczenia przydomków po krewnych łączyły się ze spadkobraniami po nich. Jan Sumnik II oprócz Strubin, zwanych Dąbrową, posiadał także Naborowo, które przed 1429 r. sprzedał Marcinowi podsędkowi zakroczymskiemu¹⁶. Z uwagi na lokalizację majątków w ziemi zakroczymskiej był poddany Janusza I księcia wschodniego Mazowsza.

O Janie Sumniku I wiadomo, że był właścicielem Nabroża i Miętkiego w ziemi bełskiej, przekazanej w 1388 r. we władanie Siemowitowi IV, władcy zachodniego Mazowsza, przez Władysława Jagiełłę i Jadwigę. Niemal natychmiast po jej przejściu książę rozpoczął akcję wywłaszczania bojarów ruskich i nadawania ich ziem szlachcie mazowieckiej. Ponieważ nie zachował się żaden dokument dotyczący genezy własności Jana Sumnika w ziemi bełskiej, nie wiadomo, czy stał się właścicielem obu wsi drogą darowizny czy kupna¹⁷. Podobnie w sferze domostw pozostaje sposób uzyskania wsi Uszczyn pod Piotrkowem w ziemi sieradzkiej, z której pisał się w 1415 roku¹⁸.

Z ziemi sieradzkiej pochodziła Agnieszka, żona Jana Sumnika. Była ona córką Łukasza z Woli Podczaszynej (dziś Wola Piekarska k. Dobrej) podczaszego sieradzkiego, sprawującego swój urząd w latach 1359-1377 i Małgorzaty. Ostatnia źródłowa wzmianka nie jest oczywiście równoznaczna z datą śmierci Łukasza. Pewne przesłanki pozwalają przesunąć ją na 80. lata XIV w. Następca jego na urzędzie, Dobiesław z Błogiego pojawił się z tytułem podczaszego dopiero w październiku 1390 roku, choć wypada przypomnieć, że w okresie rządów Ludwika Węgierskiego kancelaria wystawiła niewiele dokumentów. Drugim argumentem za przesunięciem daty śmierci jest fakt, iż jego córka Katarzyna jeszcze w 1415 roku była panną¹⁹. Konstatacja ta ma pewne znaczenie dla próby określenia stanowiska Łukasza wobec wydarzeń politycznych. Jest bowiem znamienne, że nie ma go na liście świadków dokumentu wystawionego przez królową Elżbietę w czasie jej wizyty w Sieradzu w maju 1372 roku²⁰. Po śmierci Ludwika Węgierskiego

565; *Księga ziemską zakroczymską pierwszą 1423-1427*, wyd. A. Rybarski, Warszawa 1920, nr 1116, 1530, 2114, 2560, 2600, 2872.

¹⁶ *Metryka Księstwa Mazowieckiego*, t. II, nr 53.

¹⁷ A. Janeczek, *Osadnictwo pogranicza polsko-ruskiego. Województwo bełskie od schyłku XIV do początku XVII wieku*, Wrocław-Warszawa-Kraków 1991, s. 77-85.

¹⁸ AGAD, ZS, ks. 5, k. 61v.

¹⁹ *Urzędnicy łączycy, sieradzcy i wieluńscy XIII-XV wieku. Spisy*, opr. J. Bieniak i A. Szymczakowa, pod red. A. Gąsiorowskiego, Wrocław-Warszawa-Kraków 1985, s. 114; AGAD, ZS, ks. 5, k. 82v.

²⁰ Muzeum Narodowe w Krakowie, Biblioteka Czartoryskich, *Teki Pstrokońskiego*, rkps 3344, k. 144v.

kandydaturę swą do tronu polskiego zgłosił Siemowit IV. W jego zabiegach o koronę znaczącą rolę odegrało Sieradzkie. W pierwszej połowie 1383 roku w stolicy ziemi Sieradzu odbyły się 3 zjazdy ogólnopolskie, na które – towarzysząc swemu władcy – licznie zjechało rycerstwo mazowieckie. Wydarzenia czasu bezkrólewia musiały podzielić także szlachtę sieradzką na zwolenników kandydatury mazowieckiej i jej przeciwników optujących za zachowaniem tronu dla Jadwigi Andegawenki. Postulat J. Bieniaka dotyczący "analizy stronnictwa Siemowita, włączając w to zwolenników warunkowych i potencjalnych, a także dokładniejszego wyróżnienia odcieni jego przeciwników i wreszcie uchwylenia zachodzących w tych obozach zmian" wciąż nie doczekał się realizacji²¹.

Mazowieckie małżeństwo Agnieszki, a także kariera jej brata Świętosława w kapitule płockiej wskazują na żywe związki z zachodnim Mazowszem, jakkolwiek trudno dowieść, że te kontakty swymi początkami sięgają burzliwych czasów bezkrólewia. Świętosław poświęcony został jako kanonik płocki od 20 III 1395 roku do 7 VI 1401 roku²². W źródłach sieradzkich odnotowany został do 1421 roku jako właściciel Cielc. Zmarł przed 1424 rokiem, kiedy to jego siostra Agnieszka sprzedała odziedziczone po nim dobra²³.

Drugim jej bratem był Jarand z Rzymska, który sprzedał tę wieś na przełomie 1406 i 1407 roku Mikołajowi i Jarandowi z Rososzycy. Okruchy wiadomości o Jarandzie dowodzą, że należał do tych rycerzy polskich, którzy związali swą karierę z osobą Witolda. Odpowiedział tu zresztą na apel Jagiełły hojnie nagradzającego Polaków wspomagających Litwinów w walkach z Krzyżakami. Obecność Jaranda na Litwie została poświadczona w 1392 roku, w czasie gdy nie było tam króla polskiego. Wzmianki o nim urywają się na 1412 roku²⁴.

Najmłodszą siostrą Agnieszki, Świętosława i Jaranda była Katarzyna. Około 1417 roku wyszła za mąż za Niemierzę z Mieleszyna k. Klecka, rycerza pasowanego z ziemi gnieźnieńskiej. S. Kozierowski przypisuje właścicieli Mieleszyna do rodu Awdańców²⁵. Prócz tej majątności posiadał jeszcze Ośno k. Mieleszyna, zaś jego syn Urban pisał się z Brzeźna k. Murowanej Gośliny w Poznańskim²⁶.

Przyrodnią siostrą Agnieszki była Helena, córka Łukasza z jego pierwszego małżeństwa. Dwa związki Heleny przenoszą nas w inny region Polski. Pierwszym jej mężem był Kujawianin Przybysław z Krzywosądza herbu Ogończyk. W 1424 roku syn ich Przybysław uzyskał prawo do wykupienia Rzechty stanowiącej

²¹ J. Bieniak, *Epilog zabiegów Siemowita IV o koronę polską*, "Acta Universitatis Nicolai Copernici. Historia IX. Nauki Humanistyczno-Społeczne", z. 58, 1973, s. 86.

²² A. Radziwiński, *Prataci i kanonicy kapituły katedralnej płockiej w XIV i I poł. XV w. Studium prozopograficzne*, t. II: *Kanonicy*, Toruń 1993, s. 146.

²³ AGAD, ZS, ks. 6, k. 90v; *Księgi grodzkie sieradzkie* (dalej GS) ks.1, s. 136, 461.

²⁴ AGAD, ZS, ks. 1, k. 42; ks. 3, k. 177v; GS, ks. 1, s. 463.

²⁵ S. Kozierowski, *Badania nazw topograficznych na obszarze dawnej zachodniej i środkowej Wielkopolski*, t. II, Poznań 1922, s. 32.

²⁶ AGAD, ZS, ks. 8, k. 30; GS, ks. 10, s. 525; Kartoteka słownika historyczno-geograficznego w Poznaniu.

dziedzictwo jego matki Heleny. Drugim jej mężem został Wojciech z Pleckiej Dąbrowy h. Doliwa, kasztelan słoński ²⁷.

Rozległość horyzontu rodzinnego mierzona zawartymi związkami małżeńskimi córek Łukasza jest zaiste zadziwiająca u szlachcica, którego dobra skupione były w jednej ziemi. Warto zwrócić uwagę, że pokrywa się on z obszarem objętym działaniami Siemowita IV.

Agnieszka wniosła w posagu całkiem znaczny majątek. W 1415 roku Jan Sumnik otrzymał od swej teściowej Małgorzaty 105 kop szerokich groszy praskich zapisanych na wsiach Wola i Zaspy. Przekazała mu także część wsi Mikulice wartości 100 kop groszy, prawdopodobnie jednak z tytułu kupna ²⁸. W 1416 roku Agnieszka, jeszcze jako żona Sumnika, pozywała Katarzynę, wdowę po Dziwiszu z Piekar, o czwartą część Gołuch. Została wdową w roku następnym i odtąd samodzielnie prowadziła spór z współdziedzicami Mikulic ²⁹. W trzy lata po śmierci Jana Sumnika była już żoną Prędoty z Zimnej Wody w ziemi płockiej i Wysokiego w ziemi czerskiej. Drugi jej mąż skorzystał także z rozdawnictwa dóbr w ziemi bełskiej stając się – po zamianie z bratem Stanisławem z Wysokiego – właścicielem Steniatynia i Lachowiec ³⁰. Prędota należał też do protegowanych księżnej Aleksandry, żony Siemowita IV, na której dworze pełnił funkcję ochmistrza. Po swym ponownym zamążpójściu Agnieszka straciła zainteresowanie swymi sieradzkimi posiadłościami. W 1424 roku zamieniła się ze swym siostrzeńcem Przybysławem z Krzywosądza. Przekazała mu wszystkie swe działki we wsiach Wola, Cielce, Zaspy i Rzechta za 100 kop groszy i wieś Mała Krzywosądz na Kujawach ³¹. Rzeczywistą wartość majątku odziedziczony przez Agnieszkę ujawnia transakcja z 1426 roku. Przybysław sprzedając wyżej wymienione dobra Chebdzie ze Swinic uzyskał cenę 700 grzywien ³².

Te kontrakty majątkowe odbywały się z reguły w kręgu osób należących do rodu Pomianów, może więc Łukasz i jego zstępni także z niego pochodzili.

Nic nie wiadomo o potomstwie Jana Sumnika i Agnieszki. Fakt pozbycia się majątku w Sieradzkim na rzecz siostrzeńca, bez uwzględnienia jakichkolwiek interesów ewentualnych dzieci, zdaje się świadczyć o ich braku. W Uszczynie, z którego w 1415 roku pisał się Jan Sumnik, w 10 lat później wspomniany został Mikołaj, zastępca sądowny Krystyna Magiero z Gowarczowa h. Rawa, tenentariusza wsi królewskiej Majków w Piotrkowskim. Właścicielem drugiej części Uszczyna był w tym czasie Jakub, brat Michała z Papieży, poświadczający przynależność Piotra z Karsznic do ich herbu Frangebarg ³³. Nie ma jednak żadnych podstaw, by wiązać któregośkolwiek z nich z Janem Sumnikiem.

²⁷ AGAD, ZS, ks. 8, k. 5v, 15v; ks. 6, k. 39v.

²⁸ AGAD, ZS, ks. 5, k. 70.

²⁹ AGAD, ZS, ks. 6, k. 14, 36.

³⁰ A. Janeczek, op. cit., s. 83, 107, 342.

³¹ AGAD, GS, ks. 5, s. 82.

³² AGAD, GS, ks. 5, s. 141, 399.

³³ AGAD, ZS, ks. 8, k. 14; *Księgi ziemskie szadkowskie*, ks. 2, s. 412.

Bełską posiadłość Jana Sumnika – Nabróż – dzierżył w latach 1414-1448 Jan Kołmasz z Nałkowa (Małkowa?), syn Mikołaja z Wrońskich w ziemi zakroczymskiej. Kolejnymi dziedzicami byli: Stanisław Nabroski – pleban w Nabrożu, kanonik i dziekan kapituły chełmskiej (1450-1466); oraz bracia: Sasin z Nabroża (1469) i Jan z Miętkiego (1476-1491). Do końca XV wieku jeszcze kilkakrotnie zmienili się dziedzice Nabroża i Miętkiego³⁴. Tak częste zmiany właścicieli zdają się świadczyć, że dla kolejnych nabywców dobra te nie stawały się gniazdem rodzinnym. Pozbył się ich także przed 1414 rokiem Jan Sumnik. Hojne uposażenie wystawionego w Nabrożu kościoła może także sugerować brak potomstwa. Czas jego budowy wskazuje na dziękczynny charakter fundacji, których wiele – za przykładem Władysława Jagiełły – wzniesiono po zwycięstwie grunwaldzkim.

Alicja Szymczakowa

The Family Circle of Jan Sumnik from Nabroż

Summary

The author of this article attempts to broaden the knowledge of Jan Sumnik from Nabroż, identified with Jan Sumik, a participant of the Battle of Grunwald.

To begin with, the author determines the surname of Jan from Nabroż and she is inclined to agree with the one which appears in contemporary sources most often: Sumnik. She could not, however, determine Jan's family line, the only thing being known is the fact that he was the owner of Nabroż and Miętkie in Bełska Land and Uszczyń near Piotrków.

---

³⁴ A. Janeczek, op. cit., s. 350; A. Swieżawski, op. cit., s. 108-109.